

Izhaja

vsak četrtek; ako je ta dan praznik, dan poprej.

Dopisi naj se izvolijo frankovati.

Rokopisi se ne vračajo.

Za inserate se plačuje po 20 vinarjev od garmondvrste za vsakokrat.

MIR.

Vsakemu svoje! — Slovenci! Ne udajmo se!

Velja:

za celo leto 4 krone (2 gld.).

Denar naj se pošilja pod napisom:

Upravništvo „Mira“ v Celovcu.

Vetrinjsko obmestje št. 26.

Naročnina naj se plačuje naprej.

Leto XIX.

V Celovcu, 16. avgusta 1900.

Štev. 33.

Ob cesarjevi sedemdesetletnici!

„Sedemdeset,
Mnogo je let,
Mnogo življenja,
Mnogo trpljenja!“

Tako pravi slovenski pesnik. In res — sedemdeset let, — dolga doba v človeškem življenju! Mož, ki je dosegel tako visoko starost, ki se ozira ob takem mejniku človeškega življenja nazaj na dolgo pot, katero je premeril, in ki se more reči, da je vedno neupogljivo, trdno hodil za ciljem, postavljenem mu od Boga, — takega moža moramo pač blagovati!

Naš ljubljeni cesar, viteški Franc Jožef I., obhaja prihodnjo soboto sedemdesetletnico svojega rojstva. Dne 18. avgusta mine sedemdeset let, odkar je zagledal luč svetá oni, ki že nad pol stoletja vlada avstrijske národe! Pač je to zadosten povod, da avstrijski národi čim najbolj slovesno obhajajo ta dan, da se v iskrenih molitvah in željah spominjajo svojega vladarja.

Še mladenič moral je naš cesar prevzeti vlado. In od onega dne, ko mu je dobri Ferdinand I. v Olomucu izročil habsburško vlado, delal je naš cesar neprestano za blagor in napredek izročene mu države! Branil jo je v vojskah zoper sovražnika, delal na nje notranji vsestranski napredek, vedno vestno in vzgledno izpolnoval visoke svoje vladarske dolžnosti! Kdo bi mogel v kratkih besedah povedati, kaj vse je storil naš ljubljeni cesar za svojo državo, za svoje národe. „Viribus unitis“ — „Z združenimi močmi“ — bilo mu je geslo za vsega njegovega vladanja. Zato je deloval,

zato je žrtvoval vse svoje moči, — sijajen izgled svojim podložnikom, kako treba vestno izpolnovati stanovske dolžnosti!

Sedemdeset let — mnogo trpljenja! Dà, če je kdo to izkusil, — naš cesar je moral bridki kelih izprazniti do dna. V daljni tujini mu je padel ljubljeni brat pod roko morilca. Edinega ljubljenega sina mu je vzela nemila usoda — ljubljenega žena, cesarica Elizabeta, zadeta po roki brezbožnega hudodelca. Kdo bi mogel umeti, koliko je ob teh težkih udarcih pretrpelo cesarjevo srce. In On? Neupognjeno je stal, prebil je vse te udarce, — deloval je z vedno novimi močmi za svoje ljudstvo.

Ob sedemdesetletnici cesarjevi spominjati se moramo prav posebej našega vladarja. Dal Bog, da najde plemenito njegovo geslo — „z združenimi močmi“ — odmeva pri vseh njegovih podložnikih! Da bi se na podlagi pravičnosti našli vsi njegovi národi, da bi združili vse svoje moči v blagor skupne države!

„Hrast se omaja in hrib — zvestoba Slovencev ne mine!“ — Dà, ob sedemdesetletnici cesarjevi se tega še posebej spominjamo. Mnogokrat že so slovenski vojaki darovali za svojega cesarja kri in življenje. — In kakor smo lani koroški Slovenci veselo in navdušeno pozdravljali viteškega Franca Jožefa, ko je prihajal na Koroška tla, tako vsklikamo tudi ob njegovi sedemdesetletnici ter iskreno prosimo vsemogočnega vladarja vseh vladarjev:

**Bog ohrani, Bog obvari
Nam cesarja, Avstrijo!**

Slomšekova slavnost na Ponikvi dné 5. avg. 1900.

Slaviti spomin svojih slavnih rojakov, je sveta dolžnost vsakega národa. Slaviti spomin svojega velikana, svojega prvega šolnika, apostola Slovencev, — kneza in škofa Antona Martina Slomškega, zbrali so se zastopniki slovenskega in odposlanci drugih slovanskih národov v nedeljo dné 5. t. m. na Slomškovem domu, v Ponikvi. Jako častno so bili zastopani Hrvatje, katerih je prišlo posebno veliko število. Slovenci so prihiteli ta dan iz vseh naših pokrajin na prijazno Ponikvo. S Koroškega so se udeležili slavnosti: kot zastopniki Mohorjeve družbe: gg. prof. dr. Sket in Apih ter tajnik Rozman; dalje g. poslanec Grafenauer, g. notar Svetina, gg. župnika Seebacher in Gabron, g. odvetnik dr. Al. Kraut s soprogo, kaplan Meško, gg. Mart. Štih in Prosekar.

Na kolodvorih Južnega Štajerja se je povsod kar trlo ljudstva, ki je hitelo vse proti istemu

cilju. — Ponikva se je ta dan praznično oblekla. Žal da je deževno vreme jako občutljivo zaviralo slavnost, ki se ob tako ogromni udeležbi ni razvila tako, kakor bi bilo želeli. — Gromenje topičev je pozdravljalo dohajajoče goste, katere je ob slavolokih sprejel še posebej slavnostni odbor in domači župan.

Ob 10. uri je bila v slavnostno okrašeni župnijski cerkvi služba božja. Žal da se opravilo ni vršilo na prostem, ker je le prav malo udeležencev moglo stopiti v cerkev. Cerkveni govor je imel g. prof. dr. Anton Medved. Opisoval je Antona Martina Slomškega, ki je poznal potrebe svojega časa ter je kot pisatelj razširjal mej ljudstvom dobre knjige, kar je potrebno posebno dandanašnji. Prosveta dandanes velja; kdor tega ne verjame, ne spada v našo dobo. V Slomškovih knjigah je ljudstvo našlo dobrega razvedrila za svojo dušo na potu proti večnemu življenju. O „Drobtinicah“ je ljudstvo dejalo: „Slomšek govori, kakor bi rožice sejali.“ Lepa pesem naše ljudstvo vedno vžiga, zato je pel čednostne pesmi. Kako je navdušila ljudstvo

njegova pesem „Misijonski križ“. Budil je v ljudstvu ljubezen do šole v zavesti, da v dobrih šolah se čudovito veliko dobrega stori. Kaplan Prašnikar je bil Slomškov učitelj in voditelj. V viharjem letu 1848. je vnel naše ljudstvo k pokorščini do cesarja po besedah: „Dajte cesarju, kar je cesarjevega“, in neki veliki državnik je tedaj rekel: „Ako bi imeli več takih národov v državi, kakoršen je národ slovenski, ne bilo bi nam treba armade v državi.“ V tej cerkvi si je Slomšek budil želje, delati za ljudstva častni in večni blagor, zato je klical Slovence: „Slovenecem luč naj sv. vera bo!“ Vedel je in učil, da posvetna čast človeka prej ali slej zapusti in da je za človeka jedino pravo delovanje tisto, po katerem bode jedenkrat prišel v sveti raj, to pa, ako bode živel po naukih svete katoliške cerkve. Ljudstvo je njega in njegove nauke tako ljubilo, da je nekoč, ko je pri Sv. Križu pri belih vodah hotel deliti svoj denar mej ljudstvo, vzkliknilo ljudstvo: „Ne vzamemo, več kot zlato in srebro so vaši nauki vredni.“ Slomšek je navajal Slovence k čednostnemu, lepemu

življenju, „da bomo narod poštenjakov, da bomo narod vrlih mož“. Najbolj ga proslavimo, ako njegove zlate nauke izvršujemo. Naj bi tudi ta slavnost bila v naš časni in večni blagor!

Slovesno sv. mašo je daroval celjski opat, preč. g. Ogradi. Cerkveno slovesnost je povzdigovalo 32 cerkvenih pevcev iz Celja, pod vodstvom g. Bervarja. — Med glavno sv. mašo je pri stranskem oltarju služil tiho slovansko mašo rusinski duhovnik Vasy Sosnovskyj, sotrudnik „Dila“.

Po sv. maši se je pomikal dolg slavnosten sprevod tja pred novo Franc-Jozefovo šolo, kjer se je odkrila spominska plošča. Društva z zastavami, dekleta v narodni noši in nedogledne množice ljudstva so obstopile šolo in napolnile obširni prostor. Slavnostni govor je imel g. nadučitelj Strmšek, ki je povdarjal Slomškov zasluge za narod slovenski. Iskrena je bila njegova ljubezen do ljudstva; zatiral je slabe navade, netil veselje do poštenega krepotnega življenja. Ko bi Slomšek drugega ne storil, nego ustanovil Slovence „Družbo sv. Mohorja“, zaslužil bi že radi tega večni spomin mej nami. (Navdušeni „Živio“-klici!) Deloval je za šolo z vsemi močmi, deloval krepko s peresom in velikim svojim uplivom. Njegovo knjigo „Blaže in Nežica“ čislali so celo na Ruskem. Slomšek je bil pravi apostol Slovence. Slava njemu, mi pa po njegovi poti naprej! Padla je na to zavesa, zastave so se poklonile, ljudstvo se je odkrilo in iz tisoč in tisoč grl je zaorilo: „Slava Slomšku, slava, slava!“ — Učiteljski zbor pod vodstvom gospoda Munde je zapel močnimi glasovi „Molite za slovanski rod“. — Napis na spominski plošči se glasi: „Nepozabnemu Antonu Martinu Slomšku, knezu in škofu lavantinskemu, pisatelju in buditelju slovenskega naroda, ob stoletnici rojstva postavili njegovi rojaki.“

Sedaj bi se imel vršiti banket. Dež je naletaval vedno silneje in slavnostni prostori pri Podgorščku, primerno okrašeni, so bili za toliko množico ljudstva povsem premajhni. Trlo se je ljudij, da je bila na mnogih krajih prav nevarna gnječa.

Banketu je predsedoval vojaški kaplan g. Marzidovšek, ki je pozdravil došle goste ter napil papežu Leonu XIII. in cesarju Franc Jozefu I. — G. dr. Anton Medved je napil vsem gostom, zlasti Hrvatom.

Župnik iz Djakovara, č. g. Čepelik, je govoril v imenu Hrvatov, katerih ob takih prilikah ne deli Sotla od Slovencev. Prav so imeli Slovenci, da pri odkritju spominske plošče niso klicali z Hrvati „Slava“, ampak „Živio“. Slomšek živi v cerkvi, v šoli, živi v duši naroda. Pozdrave prinašam, dejal je govornik, od našega oca Strossmayerja. (Ob teh besedah se je odkrilo in dvignilo vse občinstvo, ki je obkrožalo okolu in okolu obedni prostor. Dolgotrajni klici „Živio Strossmayer“ bučali so po zraku.) „Spominjal se je danes“, nadaljeval je govornik, „biskup Strossmayer vašega Slomška pri sv. maši. Ko sem odhajal med vas, dejal mi je biskup: „Slomšek je bil svetec, po katerem naj se vzgleduje slovenski narod“. Napil je govornik srečnemu, častnemu in slavnemu napredku slovenskega naroda, kakoršnega si je želel Slomšek. — G. Marzidovšek je napil na to Strossmayeru, ter se je ta zdravica vsprejela z burnim odobravanjem.

Dalje so govorili gg. posl. Povše imenom državnozbornske „Slov. kršč. narodne zveze, župan Hribar in dr. Iv. Tavčar. — Hrvatski pesnik Kukuljevič-Sakcinski je v vznesenih besedah proslavljal slovo. — Tajnik Rozman se je spominjal, koliko zaslug si je Slomšek pridobil za koroške Slovence in za družbo sv. Mohorja. Držimo še povsod in vselej Slomškovega zlatega nauka: „Sv. vera bodi nam luč, beseda materina bodi nam ključ do prave narodne izomike.“ — G. učitelj Gangl je napil slovenski domovini. — Burno pozdravljen je govoril posl. Spinčič z vnetimi besedami proslavljajoč Slomškov spomin in kliče: bodimo složni, ljubimo se in delajmo za narod.

S tem je bil banket končan. Veliki del gostov je hitel še na Slomškovo rojstno hišo na Slomu, ki je bil ta dan tudi praznično okinčan. Tu so govorili gg. Kač, dr. Medved, Kreft in Štefè imenom krščansko-socialnega slovenskega delavstva, ki združuje okoli 15.000 organiziranih slovenskih delavcev.

Omeniti moramo še, da je vso slavnost povzdigovala s prav umetnim in neutrudnim sviranjem celjska narodna godba pod vodstvom g. Korun-a.

Tako se je v rojstnem kraju Slomškovem proslavila stoletnica rojstva našega velikega dobrotnika. Slava njegovemu spominu, — a mi hodimo za njim, izpolnjujoč vse njegove tako važne in krasne nauke!

* * *

Na slavnost je došlo nebroj brzojavnih pozdravov. S Koroškega so se odposlali sledeči:

Celovec. Pristrčno se radujemo redke in pomenljive slavnosti, želeči da bi Slomškov duh vladal večno in povsod med Slovenci. Živel zbrani slavitelji!

Katoliško-politično in gospodarsko društvo za Slovence na Koroškem.

V duhu se udeležujoči veličastne vseslovenske slavnosti, kličemo navdušeno: Slava Slomškovega spominu! Bog daj, da bi se s to slavnostjo položil temelj za boljše bodočnost Slovencev!

Slovenski klub.

Krepost, jakost, jeklena volja naroda slovenskega, ki se tako odkrito kaže v današnji ponosni slavnosti, naj nam bode poročstvo v bodoče, da nas ne premagajo na verige, ne okovi, ampak da prodramo počasi, a odločno s Slomškovim duhom naprej! Slava slaviteljem!

Uredništvo „Mira“.

Živel teptan od nekaj je Slovan,

Ni hotel mu napočit svita dan.

A danes kaže, da je vstal junak,

Junak močan in silen in krepak!

Orožje pokopano vzel je v dlan!

Za Slomškom! tam nov žari že dan!

Celovski Slovenci.

Podkloster. Slava spominu apostolskega škofa Antona Martina. Njegov duh naj oživlja rod slovenski in naj vedno prebiva mej nami. Živio njegovim čistilci!

Gregor Einspieler.

Pliberk. Tvoj duh, slavni vladika, še obvaruje tebi hvaležno podjunsko dolino.

Šumah, Mažir.

Pliberk. Edina neustrašena slovenska občina na Koroškem, Bistrica pri Pliberku, sporoča slavljencem Slomškovim bratski pozdrav.

Rudolf, župan.

Zemljiški davek.

Zemljiški davek je eden izmed najstarejših davkov, ki je bil zgodaj naložen kmetiškemu stanu, prej od fevdalne gospode, ko je bilo odpravljeno fevdno pravo, pa od države.

Znani češki socijolog R. Vrba je v „Katoliških Listih“ primerjal vse avstrijske dežele, koliko so plačale tega davka. On prihaja k temu le sklepu: Zemljiški davek je znašal:

	Leta 1862:	Leta 1897:
Spodnje Avstrijsko	3.452.922 gld.	4.182.100 gld.
Zgornje Avstrijsko	1.982.456	2.584.902
Solnograško	339.936	328.654
Tirolsko in Predarelsko	973.506	1.203.197
Štajersko	1.835.451	2.201.015
Koroško	633.645	666.905
Kranjsko	847.946	622.733
Primorsko	642.537	558.330
Dalmacija	326.520	307.339
Češko	12.631.200	10.083.132
Moravsko	4.817.976	4.927.230
Slezija	878.170	677.475
Galicija	4.207.914	5.234.161
Bukovina	324.000	440.292

Ključ, katerega je davčni erar (država) napravil pri pobiranju zemljiškega davka, je 27,7% iz čistega katastralnega dohodka. Po tem ključu je zemljiški davek na Avstrijskem najvišji v celi Evropi. K temu zemljiškemu davku se še priračunavajo deželne in občinske doklade in so te doklade znašale l. 1897. na Koroškem 667.910 gld., na Štajerskem 2.370.354 gld., na Kranjskem 552.597 gld.; v Cislajtani v skupno 37.608.638 gld. Ako k temu priračunimo znesek zemljiškega davka 34.017.865 gld., bila so posestva na Avstrijskem obdačena v skupnem znesku 71.626.503 gld.

Zemljiški davek je potem takem trd in dvojnato nepravičen, ker se opira na nepravično podlago čistega katastralnega dohodka, ki je bil ocenjen v dōbi, ko so bile žitne cene veliko višje in druge razmere različne, nego so dandanes.

Kakšne so bile žitne cene v teh letih, vidimo iz teh-le cen: Stal je hektoliter

	l. 1877.	l. 1894.	l. 1877.	l. 1894.	l. 1877.	l. 1894.	l. 1877.	l. 1894.
l. 1877.	gld. 11—	8 51	7 10	4 13				
l. 1894.	5 73	4 65	4 91	2 94				

Leto 1894. je bilo sevēda leto najnižjih žitnih cen.

Nepravičnost določevanja zemljiškega davka na podlagi čistega katastralnega dohodka, je iz tega razvidna. Lahko moremo reči, da, ako bi kmet danes ocenil svoje posestvo in seštel letni čisti dohodek, posestvo dandanašnji nese komaj 3% od onega kapitala, ki ga posestvo predstavlja, in to je še dohodek takšnega posestva, čigar posestnik je brez dolgov. In kaj, ako je slaba letina, ako pride nesreča na živino, kakšen pa je potem katastralni čisti dohodek?

Nasproti temu je davčno breme zeló lahko naloženo kapitalistom in ljudem, ki imajo stalno letno plačilo. Na primer tistemu, kdor nima 600 gld. čistega letnega dohodka, ni treba plačati osebne dohodninskega davka. Je pa veliko tisoč kmetov, ki nikoli nimajo 600 gld. čistega dohodka na leto in vendar plačajo razmerno veliki davek.

Navedem tu eden izmed. Neko posestvo na severnem Moravskem je ocenjeno na 500 gld. letnega čistega dohodka. Od tega posestnik plača 27,7% zemljiškega davka, to je 113 gld. 50 kr., 74% deželnih in okrajnih doklad 83 gld. 99 kr., 95% občinske naklade 107 gld. 82 kr., vkup 305 goldinarjev 41 kr., to je 60% od čistega katastralnega dohodka. Vrh tega plača tisti posestnik tudi hišni davek z dokladi vred v znesku 26 gld. 90 kr. Konečno plača ta posestnik, ker je bil njegov letni dohodek ocenjen na 1000 gld., 9 gld.

20 kr. osebne dohodninskega davka. Plača torej vkup 341 gld. 61 kr. davka, to je 68,3% od čistega katastralnega dohodka in 34,2% od osebne na 1000 gld. cenjenega letnega dohodka. Uradnik itd. pa, katerega letni dohodki so cenjeni na 1000 gld., plača samo 9 gld. 20 kr. osebne davka, tedaj samo 0,92% od letnega svojega dohodka. Ako kdo dobi veliko srečko, plača samo 15% od pridobljene svōte.

Iz tega torej vidimo, kako naravnost neusmiljeno se ravna s kmetiškimi stanom. Ako morajo kmetje plačati tako velik zemljiški davek, zakaj ga država ohrani za se in zakaj še nalaga deželne in občinske doklade? Zakaj se zemljiški davek ne pridelj deželnim dohodkom, h katerim po naravni postavi tudi spada?

Na Pruskem je zemljiški davek prideljen deželnim dohodkom. Ako naši visoki mandarini na Dunaju tako radi posnemajo Prusko ter se po njihovem ukazu sedaj tudi že v zadnji vasi leskečejo pikljavbe po pruskem vzoru, zakaj državni davčni erar ne določi zemljiškega davka za deželne potrebe, kakor je to na Pruskem? S kakšno mero davčni erar meri kmetom, vidimo iz ključa, na podlagi katerega se določuje davek. Tako morajo kmetje plačati 27,7% od čistega katastralnega dohodka, obrtniki plačajo 10% od čistega dohodka obrtnije, in kapitalisti plačajo samo 2% od obrestij, katere dobivajo od svojega premičnega denarnega posestva.

Pravičnost pa zahteva, da bi se vsem z enako mero merilo. Zato je treba, da se dosednji način določevanja zemljiškega davka nadomesti s pravičnim določevanjem po resničnih letnih dohodkih od zemljedelskega gospodarstva.

S—n.

Dopisi.

Iz Celovca. (Godovanje.) Pretekli četrtek, dné 9. t. m., hitelo je zopet veliko število koroških rodoljubov v lepo ležeče Tinje, da dostojno počasté 92. god svojega staroste, prečast. g. prošta Lovrenca Serajnika. Raz ponosno poslopje vihrale so nam že od daleč v pozdrav slovenska trobojnica, cesarska in koroška zastava. Pot iz železniške postaje v Tinje bila nam je kratka, ker smo korakali v hladnem jutru v lepi naravi, ki se je takrat kar prerodila po blagodejnem dežu. Ko smo dospeli do proštnijskega poslopja, odprli se nam je krasen razgled po celi dolini, od Celovca pa po dravski dolini proti Velikovu, dotlej da se nam ni skrila Drava za hribovitim ovinkom. Vsi smo bili ene misli, da, če je kod sojeno učakati človeku stare dni, jih more doživeti baš v tem lepem kraju, kjer se za nami koj razprostira duhteča dišava gozda, a pod nami kras cvetoče doline. In morda ni v najmanjši vrsti ta kraj pripomogel našemu starosti do tako visokih let. — Poiskali smo najprej g. slavljence, da mu izrazimo svoja čutila in voščila. In 92letni mož nas je čakal svežega duha in nas sprejemal z odprtim srcem. Okinčan je bil z vitežkim križem Franc-Josipovega reda in s kolajno za 40 letno službovanje; težko pa bi našel prsa, ki bi ta odlikovanja bolj zaslužila. Bil je še vedno čvrst in krepak, četudi so se videli na njem že znaki visoke starosti. Slovenska gospica mu je naklonila šopek iz zlahtnih cvetk in na čelu šopka bila je spletena iz majhnih belih cvetlic številka 92, tvoreč letnico slavljencevega življenja. S ponosom je stari mož vzel šopek in ga dal nesti na obedno mizo tik pred svoj stol. — Večina duhovnih gostov je imela predpoludnem pastoralno konferenco v Tinjah; in ta čas smo mi porabili, da se oddahnemo v sveži lepi naravi od zaduhlega zraka mestnih dvoran. Dolgo itak ni trajalo, kmalu so nas poklicali k obedu. Gostoljubnosti tinjske proštnije ni treba opisovati. Znana je daleč preko mej koroške dežele, znana ravno tako pri Nemcih, kot pri Slovencih. Kdor tam na vrata potrka, tega čaka duševni in telesni vžitek in težko bode zopet ostavil lepi kraj. Zbralo se je mnogo odličnih gostov, med njimi č. gg. prošta iz Dobrlevasi in Podkrnosa, g. dekan iz Grabštanja, g. prof. Hutter in mnogo duhovnikov tinske dekanije; izmed posvetne gospode naj omenjam g. prof. Schrey-a z dvema gdč. hčerkama in g. Legat-a z družino. Dobra kapljica razvezala nam je jezike vsem, in vrstile so se napitnice ena za drugo. Seveda se je v prvi vrsti povdarjalo visoki praznik in želelo g. slavljencu doživeti še stotak. G. starosta slovenskega kluba v Celovcu, prof. Schrey, je otvoril cikel napitnic, izražajoč g. slavljencu v imenu vseh koroških Slovencev najsrčnejšo čestitko, potem so sledili drugi in vsem je šla beseda iz srca ter je zato segala tudi v srce. Napivalo se je tudi duhovskemu stanu, napilo bratom Čehom itd. Vzdignil se je naposled še naš slavljencec in v priprostih, a srčnih besedah povdarjal svoje veselje, da se v njegovem domu in njemu na čast govori v najlepšem jeziku, slovenskem jeziku. Njegove besede so nas vse navdušile in vsi smo bili složni v tem, da se hočemo

vedno in povsod z vso odločnostjo potezati za najlepše kar imamo, za pravice slovenskega materinega jezika in národa svojega. — Med tem se je hitro bližal čas ločitve. Slovo ni bilo lahko, čutili smo se vsi prijatelje in domačine. Segli smo še enkrat slavljencu v roko, želeči mu vse dobro, ter se potem razšli v želji, da bi naš meteor, kakor ga je eden govornikov nazval, še mnogokrat nas skupaj zbral v bratski in očetovski ljubezni. Pod njegovim praporom ima vsak prostora, in če sledimo njemu vsi, bomo gotovo složni ostali in razpora na Koroškem ne bomo poznali.

Iz Beljaka. (Humbertova smrt.) Dne 3. avgusta imeli so Lahi v Beljaku in okolici cel dan praznik. Po prizadevanju g. Škarpe, lesnega trgovca, rodom Laha, je bila ta dan v mestni župni cerkvi slovesna žalna služba božja povodom smrti laškega kralja Humberta. Cel popoldan prejšnjega dne pomagali so nekateri laški gospodje sami kinčati cerkev z žaljnimi črnimi trakovi in cveticami. Spredaj pred altarjem bil je postavljen velikansk mrtvaški oder z neštevilnimi svečami, venci laškimi trakovi in znamenji laškega kralja. — Z nekim pomilovalnim sočutjem gledal sem prihajati Lahe v celi procesiji v cerkev. Čeravno jim do mozga izsesana laška domovina ne more dati dosti kruba ter si ga morajo s težkim delom iskati križem sveta, kažejo Lahi ponosno pri vsaki priložnosti očitno ljubezen do svojega jezika in domovine, in se jej ne izneverijo nikdar, naj si bodo tudi na koncu sveta. Zares vzgled so Lahi v tem oziru nam Slovincem, ki tako radi zatajimo svojo národnost, ako pridemo v tuje kraje. V Beljaku se lahko sliši cel dan tu pa tam govoriti laški, slovenska beseda se pa le malo kedaj prikraje na tvoje uho, čeravno je skoraj četrtinka prebivalcev slovenska. K omenjeni zadušnici pa niso prišli samo Lahi, ampak tudi precej beljaških vsakovrstnih uradnikov okrajnoglavarstvih, c. kr. državnorožniških, kakor tudi druga gospôda, tako da je bila cela jako velika cerkev skoraj polna.

Iz sv. Višarij. (Slovenska trobojnica na Lovcu.) Na dobro uro oddaljenem 2079 metrov visokem Lovcu, kamor vodi prav dobra pot slov. plan. društva, vihra od 31. julija slovenska trobojnica. Da je prišlo do tega, ima največ zaslug naš vneti planinec g. Jože Knafelic v Beljaku, tajnik ziljske podružnice slov. plan. društva. Močan drog, na katerem visi zastava, je visok blizu 6 metrov, prapor sam pa je dolg 3 metre. Ena zastava je pa še shranjena za slučaj, da bi se oni kaj neugodnega pripetilo, bodi si od vetra ali pa od hudobne roke. Blago se je omislilo na stroške ziljske podružnice, zastave pa so naredile neke rodoljubne ljubljanske gospice zastoj. — Pri razvitju zastave je bilo navzočih osem oseb, med temi dva češka gosta, ki sta prišla sem od otvoritve češke kočice: gospod in gospica Chodounsky. Razgled je bil o tej priliki skrajno lep in se je med drugim videl tudi mogočni Triglav. Dal Bog, da bi še več slovenskih trobojnic zavihralo po slovenskih koroških gorah!

Po „Slov.“

Iz Spodnjega Roža. (Naši „zdravniki“.) K dvema zdravnikoma, ki sta do zdaj v Borovljah zdravila ljudi, so prišli v kratkem času še trije „zdravniki“; in sicer eden za dušne bolezni — pravijo mu gospod kaplan; eden za umne bolezni paglavcev — pravijo mu „lerar“ in eden za bolezni štirinogatih — pravijo mu „tir-ore“. Prvi uraduje slovenski in „mešano“, druga dva pa samo nemški. Uboga! Ne znata slovenski. Zakaj pa potem v Borovlje silita?

Iz Velikovca. (Nesreča.) V nedeljo dne 12. t. m. prigodila se je tukaj velika nesreča. V novi meščanski šoli, ki znotraj še ni do celega dodelana, se je sprehajalo več radovednežev, ki so si stavbo ogledali, med njimi tudi več mestnih otrok. Mimogredje bodi tudi povedano, da so ta dan (v nedeljo!) tudi lončarji v šoli delali, ker se delo menda zelo mudi. Več dečkov se je podilo po hodnikih in med njimi tudi šestletni Vinko Falkner, sin tukajšnjega pekovskega mojstra g. J. Falknerja. Ker na stopnicah še ni ograje, padel je ovi deček iz drugega nadstropja čez prosto vedeče stopnice v silno globočino in je nezavestno obležal v lopi. Ubogi deček je močno poškodovan; iz enega ušesa se mu je udrila kri in prebito ima menda tudi črepinjo. Dozdaj še ni prišel do zavesti in je le malo upanja, da bi se ohranil pri življenju.

Iz Železne Kaple. („Volksfest.“) Že davno se je razbobnalo v širni svet po različnih časnikih, da bode v Železni Kapli 5. avgusta národna veselica ali „volksfest“, in sicer na korist »Südmarke« in pa nemškega otroškega vrtca. Da je kaj takega potrebno, utemeljevali so ti Velenemci iz Kaple s tem, da se oživi nemška misel, da se razširi nemški duh, da bodo zanaprej vsi trdno stali na nevarnem kraju, „auf dem bedrohten Punkte“. Res bati se je Nemcem, da bi jih Slovenci ne pohrustali, toda tega ni treba, saj Diogen bi s svojo lučjo zastoj iskal v Kapli pristnega Nemca, izvzemši dva ali tri. — Ti možje so tedaj sklenili

obhajati národno veselico, toda kje, na katerem prostoru. Izvolili so si v to zvrhni prod nad Kaplo. Toda premislili so si to, ker so brčkone spoznali, da bi se ne strinjalo dobro, obhajati na kraju veselico, kjer navadno ob sejnih stojijo krave in voli na prodaj, in kjer tudi ženske otepavajo nesnago iz svojih odej. Izvolili so si tedaj spodnji prod. Tam so si postavili hišice, takozvane „bude“, za različno razveseljavo. V eni bi imela biti menažerija, v drugi se je videl nek „Urvieh“, v tretji pa so bile opice. Zraven so bile še druge bude, kjer se je razpečavalo pivo, jedila, pri drugih zopet druge različne stvari. Napočil je 5. avgust. Prišli so s Celovca kolesarji, tudi s Pliberka, Velikovca in drugih krajev. Sicer se pa mora reči, da je vse skupaj imelo bolj žalosten obraz. Ljudij ni bilo ravno veliko, zabave za ljudstvo prav malo. V menažeriji razkazoval je „cirkusdirektor“ različne živali, med temi tudi nekega malega petelina, kateremu so rep prirezali. O njem se je izrazil: „Das ist a windischer Hohne, dem man überhaupt alle Federn ausrupfen sollte.“ (To je slovenski petelin, kateremu naj bi se sploh vsa perja izpulila.) Najbolj zanimive pa so bile opice. Toda kdo so bile te opice. Bili so ljudje, in sicer v podobi šolarjev. V črni trikot-srajci in ravno takšnih hlačah, zadaj pa usnat rep prišit, vsi črno namazani, takšni so letali okoli, predstavljajoč opice. Ali se ne mora smejeti vsak trezno misleči nad takim početjem, ako bi se ne jezil nad temi neumnostmi, kajti Darwinova teorija, ki pravi, da so nastali ljudje iz opic, se je tukaj preobrnila, ker ti gospodje hočejo že imeti iz ljudij opice. Tako daleč je že prišlo. Dà, pa marsikateri bo rekel. Pa šolarji so bili za opice, kako pa to? Dà, ravno to je nekaj posebnega, kar je treba dobro osvetliti. — Sklenilo se je namreč, da se morajo otroci udeležiti te veselice in pri njej sodelovati. Od druge strani se je poročalo na okrajni šolski svet, kaj da se namerava. Odtod je prišla prepoved, da se ne smejo otroci udeležiti veselice. Toda vkljub temu so vendar pripravljali otroke na to. Zadnji dan se je telegrafično poprašalo na okrajni šolski svet, kaj je treba storiti, ker se učitelji nočejo ravnati po danem ukazu. Odtod se je telegrafično odgovorilo, da je okrajni šolski svet še enkrat ostro ukazal, da se otroci ne smejo udeležiti te veselice. A vkljub temu so bili v nedeljo otroci pri veselici kot opice, kjer so morali skakati, na glavo se postavljati in različne burke uganjati. Tako je tedaj s pokorščino proti višjim oblastim; vprašamo le, kaj poroče k temu okrajni šolski svet, ko se njegova povelja tako izvršujejo? Ali ti gospodje res smejo vse storiti, kar hočejo; ali za nje ne veljajo več postave? Kaj bi bilo, če bi Slovenec kaj takega storil. — Na večer so se zbrali črni oblaki na nebu, začel je liti dež, ki je razkropil vso družbo. Imeli bi zažgati še umetni ogenj, a ta se jim je čisto ponesrečil. Cela družba se je podala k Niederdorferju, kjer je bil ples do drugega dne. Tako je minul ta slavnostni dan, hajlalo se je dovolj, frankfurtarice so vihrale, vse je kazalo, da je danes Kapla le nemška. Naj imajo to veselje, toda vsak trezno misleči, in če je tudi Nemec, pa obsoja tako početje in ima tudi čisto prav. Hočejo biti le Nemci, a živijo pa večinoma od slovenskega denarja, zato pa še enkrat rečem: Svoji k svojim! Tistih pa, ki nas le tedaj poznajo, ko jim denar dajemo, tudi mi ne smemo več poznati.

Iz Možice. (Požarne brambe. — Nesreča.) Znano je, da so požarne brambe s malimi izjemami torišče za nemškutarke namene. Manj znano je pa morda, da se ravno pri shodih požarnih bramb, pri običajnih „kneipah“, slavnostih, itd. neti tudi ogenj zoper vero, in zaradi tega je naša dolžnost, da podvojimo pozornost na nje. To se je jasno pokazalo v nedeljo dne 29. julija v Možici pri slavnosti, katere se je udeležilo več požarnih bramb. Budalost je že, če se slovenski možje hujskajo zoper lastne brate in navdušujejo za neko nemštvo, ki je najkrepkejšo pri pivu; národni odpadniki so navadno najžalostnejše prikazni na národnem telesu. Ali naravnost zlobno je, če se ljudem trga pri takih priložnostih vera iz srca ter se odvrtačujejo od svojih od Boga jim poslanih pastirjev. To barabsko delo sta opravljala v Možici znani pliberški plemenitaš (?) in nek učitelj iz Prevalj. Poudarjala sta v svojih nagovorih, naj se ljudje ne pustijo voditi od duhovnikov itd. Dobro vemo, da ti gospodje hodijo svoja pota, ali to zahtevamo, naj še drugim pustijo prosto voljo, in protestirati moramo, da se zavodi, kakoršni so požarne brambe, zlorabijo od takih ljudij v brezverske namene. Vprašamo tudi modra gospoda, kdo bo potem vodil ljudstva, če bodo postala taka, kakor znani morilci kraljev? Morda bodo še tedaj f... dobri, da bodo ukrotili brezverske zverine. Poštenim možem pa kličemo: Pozor na požarne brambe. Omeniti nam je, da so imeli nekateri gospodje iz Prevalj pogum, pokazati nad takim hujskanjem svojo ogorčenost, ter so se takoj odpeljali. Tako je prav! — Ravno to nedeljo se je

ponesrečil nek hlapec tukajšnjega posestnika Krauta v Črni. Udaril ga je konj tako, da je prišel ob zavest in kmalu umrl.

Iz Žalca na Štajerskem. Dne 30. t. m. priredi se dijaški izlet na Mrzlico pri Žalcu, na takomenovani Savinjski Triglav, kjer je Hausenbichlerjeva kočica, last slov. planinskega društva. Namen izleta je, praznovanje 70 letnice rojstva našega presvitlega cesarja. V ta namen sestavi se posebni spored, kateri se bode pozneje naznanil. Gospodje abiturijenti in dijaki srednjih in visokih šol, kateri bivajo sedaj po širni naši domovini na počitnicah, naj ne zamudijo te priložnosti, ogledati si z Mrzlice divne naše Savinjske doline.

Novičar.

Na Koroškem.

(Cesarjeva sedemdesetletnica.) Celovski mestni zbor je v zadnji seji sklenil, da bode povodom cesarjeve sedemdesetletnice dne 18. t. m. okinčal mestna poslopja in trge z zastavami. Občinstvo se pozivlja, da stori istotako. Med mestne uboge se bodo razdelile miloščine in dá se 10.000 kron za ustanovo cesar Franc-Jozefove sirotišnice za mesto Celovec.

(Dopolnilna volitev) za deželni zbor v okraju Beljak-Paternijon-Rožek (kmetske občine) namesto bivšega poslanca Janeza Bartlmä-a se vrši dne 15. septembra t. l.

(Nadvojvoda Franc Ferdinand), avstrijski prestolonaslednik, biva sedaj s svojo soprogo, kneginjo Hohenfeld, na Koroškem. Nad Löllingom ima velik lov. Na en dan (7. t. m.) je postrelil 10 jelenov. Ob nedeljah se na planini tudi mašuje. Prišla je tja tudi mačeha nadvojvode, nadvojvodinja Marija Terezija, in nje brat.

(Duhovske zadeve.) Koncem minulega tedna se je mudil v Celovcu mil. g. škof A. Šterk iz Trsta. — Mil. g. knezoškof se je dne 9. avg. povrnil iz Blatnice. — Razpisane so do 20. septembra župnije: Knezovo, Libeliče in Strmec.

(Čebelarstva razstava) v Celovcu se je otvorila v nedeljo dne 12. avg. Oglasilo se je 160 razstavljavcev. Otvorjena ostane do četrta zvečer. Ob enem se vrše posvetovanja in shodi čebelarjev, ki so došli iz bližnjih in daljših krajev. Mesto je gostom v pozdrav razobesilo nekaj zastav, največ sev — frankfurtaric.

(Drobiž.) Cesar je potrdil postavbo, sklenjeno v zadnjem zasedanju deželnega zbora, po kateri se prenarede nekatere točke cestno-voznega reda. — V osoškem jezeru se je dne 4. avg. sam utopil H. Jamnig, gostilničar iz Gradca. — Za nadeučiteljico deklishe šole na benediktinskem trgu v Celovcu je imenovana gđe. A. Leopold.

Po drugih slovenskih deželah.

(Nova zaušnica — Slovincem.) Z Dunaja se poroča „Slovincem“: Državni pravdnik v Celju, Karol Ekl, je imenovan od pravosodnega ministra svetnikom dež. sodišča v Celju; po vrhu je dobil naslov in značaj višjesodnega svetnika. Pravdnikom je imenovan dosedanji namestnik dr. Emanuel Bayer in državnega pravdnika namestnik v Ljubnem dr. Adolf Boschek je premeščen v Celje. Okrajni sodnik v Slov. Gradcu Ferd. Sokol pl. Reno je premeščen v Celje. Ta imenovanja so v kratkem druga gorka zaušnica slovenskemu národu in njegovim zastopnikom v drž. zboru, ki so vse poskusili pri mero-dajnih osebah na Dunaju, da bi preprečili namene grofa Gleispacha. No, Wolf se lahko na glas reži, graška teta in njen netjak pa v pest smejeta. Gospodje poslanci, ali še verujete lepim besedam?

(Cerkvena tatvina.) Pri Sv. Križu ob Slatini je vlomil v noči od 25. na 26. julija nek lopov v tabernakel ondotnega glavnega altarja ter odnesel obhajilni kelih — sv. hostije je iztresel — ter odtrgal od monstrance srebrni križec in srebrne listke. Slatinski gostje so zložili za oropano cerkev okoli 400 kron, izmed katerih je daroval biskup Strossmayer 200 kron.

Križem sveta.

(Poroka srbskega kralja.) Dne 5. t. m. se je obhajala slovesna poroka srbskega kralja Aleksandra z gospo Drago vdovo Mašin. Belgrad je bil ves v zastavah. Na javnih trgih so bile zgrajene velike lesene stavbe za pogoščenje ljudstva po stari srbski navadi. Ob pol 11. uri predpoludne odšel je kralj s spremstvom iz svoje palače v stanovanje neveste. Ondi se je uredil slovesni spreved, ki se je pomikal po glavnih ulicah belgrajskih proti katedrali. Ljudstvo je kralja živahno pozdravljalo. Na vratih katedrale so vsprejeli ženina in nevesto metropolit Inocent in vsi škofje iz cele Srbije. Novo zakonsko dvojico je poročil metropolit Inocent ob veliki asistenciji drugih škofov. V istem času, ko se je vršila v Belemgradu slovesna poroka, obhajala se je ta slovesnost

po vseh cerkvah srbskega kraljestva. Kot pričr pri poroki je bil zastopnik ruskega carja, Manzurov. Znano je, da se je kralj Aleksander zaročil in poročil z gospo Drago vdovo Mašin proti odločni volji svojega očeta Milana, kateri je vsled tega moral ne le odložiti vrhovno poveljstvo srbske armade, marveč celo zapustiti Srbijo, kamor se ne sme več vrniti. Razmerje med Srbijo in Rusijo se je zboljšalo in to hudo peče nasprotnike Slovanov. Zato nemški listi poročajo mnogo lažij o srbskem kralju ter je treba ona poročila sprejeti z največjo previdnostjo. Ob priliki svoje poroke je kralj Aleksander odlikoval mnogo dostojanstvenikov, ob enem pa je tudi popolnoma pomilostil več oseb, ki so bile obsojene na večletno ječo zaradi političnih zločinov, kakor je to hotel razkralj Milan, da se odkriža nevarnih mu ljudi. Med popolnoma pomilostženimi se nahajata tudi nekdanji minister Tavšanovič in pa bivši urednik radikalnega lista „Odjek“, katerih obsodba je svoječasno povsodi obudila hudo ogorčenje.

(Pogreb laškega kralja) se je vršil slovesno v četrtek dné 9. avg. v Rimu. Pri pogrebu so bili zastopniki vseh držav. Našega cesarja je zastopal nadvojvoda Rainer. Ljudstva se je nabralo zelo veliko. Truplo so prenesli v „Panteon“, kjer počivajo tudi ostanki prvega laškega kralja. — Dné 11. avgusta je novi kralj Viktor Emanuel slovesno prisegel pred drž. poslanci. — Razkrili so vso zaroto zoper kralja. Mnogo anarhistov so po raznih krajih zaprli.

Tržne cene.

V Celovcu, dné 9. avgusta 1900.

Ime blaga	na birne		na hektolitre		Prignalo se je
	K	v	K	v	
pšenica . . .	10	40	13	—	— konjev
rž	8	86	11	7	— pitan vol
ječmen . . .	7	11	8	88	18 vprežnih volov
oves	5	34	6	67	— juncev
turšica . . .	—	—	—	—	75 krav
pšeno	16	40	20	50	2 telci
proso	—	—	—	—	— pitanih svinj
krompir . . .	—	—	—	—	47 prascev
deteljno seme	15	—	18	75	
ajda	5	34	6	67	

Pitani voli so po — K do — K, vprežni voli po — K do — K, krave po 88 K do 270 K.

Sladko seno je meterski cent po 4 K 40 v do 4 K 80 v, kisló seno po 3 K 40 v do 4 K 60 v, slama po 3 K 20 v do 3 K 70 v.

Promet je bil srednji.

Velikovec, dné 8. avgusta: Prignali so: 243 volov, 102 kravi, 10 telci, 8 telet, 156 ovac, 12 svinj. Cena pitanih volov 60 do 64 kron, vprežnih volov 52 do 60 kron, meterski cent žive vage. Promet z govejo živino je bil dober. Prišli so mesarji iz Celovca in okolice; popraševalo se je posebnó po pitanih ovcah.

Dražbe.

(Kratice: vl. št. = vložna številka; d. ob. = davčna občina.)

Celovec. Dné 17. avg. ob 10. uri, izba št. 85. Peucevo zemljišče v Pričici, vl. št. 17, d. ob. Pričice. C. 15.192 kron, najnižja ponudba 10.128 kron.

Celovec. Dné 21. avg. ob 10. uri, izba št. 67, prostovoljna dražba Cipejeve bajte h. št. 5, v Zaleh, vl. št. 16, d. ob. Dražinče. Cena 1888 kron.

Celovec. Dné 24. avgusta ob 10. uri, izba št. 85, Kampfova bajta v Babni vasi, vl. št. 49, d. ob. Slovenski Smihel. Cena 1373 kron, najnižja ponudba 917 kron.

Velikovec. Dné 24. avg. ob 11. uri Fostl-nova kmetija vl. št. 98, d. ob. Grebinjska dolina. Cena 3442 kron, najnižja ponudba 2295 kron.

Podpirajte družbo sv. Cirila in Metoda!

Loterijske številke od 11. avgusta 1900.

Linc 89 15 7 10 29
Trst 68 81 19 10 16

NAZNANILA.

Vzgojišče za deklice

(Internat)

čč. šolskih sester v „Národní šoli“

družbe sv. Cirila in Metoda

v Velikovcu

se priporoča p. n. slovenskim starišem.

V hiši je trirazredna ljudska šola; poseben ozir se jemlje na pouk v ženskih ročnih delih.

Šolsko leto se začne dné 15. oktobra t. l. Plačila 8 gld. mesečno.

Oglasila naj se blagovolijo poslati čč. šolskim sestram v Velikovcu na Koroškem.

Hiša je na prodaj

zavoljo smrti gospodarja. Vse pohištvo je novo zidano. Posestvo ima 15 oralov 142□ sežnjev gozda, 6 oralov 822□ sežnjev travnikov, 11 oralov 835□ sežnjev posejanja in 546□ sežnjev paše. Posestvo leži ob ljubljanski cesti poldrugo uro od Celovca. Cena je 7000 goldinarjev; vknjiženih je 5000 gld. in ta svéta lahko ostane na posestvu. — Naslov pové uredništvo „Mir“-a.

Jakob Petschounig,

usnjarski trgovec

v Celovcu, na novem trgu št. 4., med gostilno „pri Kleebblatt-u“ in Kopper-jevo prodajalnico.

Kdor hoče dobro, trdno in zoper mokroto stanovitno usnje, naj se obrne k meni, kjer mu bodem povsem s svojo veliko zalogo vsakovrstnega najboljšega usnja, kakor tudi pravo rusko irhovino po najnižji ceni postregel. — Prodajam tudi vsakovrstno čevljarsko orodje. — Izdelujem in prodajam najizvrstnejšo mast za čevlje. — Kupujem vsakovrstne živinske kože za stroj.

Slavno občinstvo uljudno vabim na vsakojaki poskus, da se prepriča o kakovosti robe ter je opozarjam, četudi se je roba splošno podražila, se pri meni dobiva po stari ceni.

Tovarna za stolpne ure

Rih. Liebing-a

zapriseženega izvedenca in cenitelja c. k. trgovskega sodišča na Dunaju in c. k. mestnega del. okrajnega sodišča Dunaj, XIII. okraj,

Dunaj, XIII./10.

Speisingerstrasse 66,

izdeluje izključno le stolpne ure za cerkve, mestne hiše, gradove, vojašnice, šole, tovarne itd. po najnovejši, najboljši sestavi in trdni izpeljavi, kakor vsaktere poprave stolpnih ur. — Cerkvam in občinam dovoljujem tudi plačevati v obrokih.

Prosečani zastoj.

Za porabo sadja. Za pridelovanje vina.

Stiskalnice za sadni mošt za grozdno vino

s stalno delujočim dvojnimi tiskalom in uravno stiskanja „Herkules“. Jamčimo za najvišjo zmogljivost, do 20 odstotkov višjo, kakor pri vseh drugih stiskalnicah.

Sadni in grozdni mlini. Stroji za obiranje sadja.

Popolne naprave za pridelovanje mošta, stalne in za prevažanje. Stiskalnice in mlini za pridelovanje sadnih sokov. Sušilnice za sadje in zelenjad, lupilce in rezalnice, najnovejše samodejne patent-brizgalnice za grozdje in rastline „Syphonia“, izdelujejo in prodajajo z garancijo kot posebnost v najnovejši, najbolj izvrstni in priznani sestavi

PH. MAYFARTH & Comp.

c. kr. izključlj. privilegirana

tovarna poljedelskih strojev, livarna in plavž na par.

Dunaj, II/1 Taborstrasse št. 71.

Obdarovani z nad 400 zlatimi, srebrnimi in bronastimi kolajnami.

Obširni ceniki in mnoga priznalna pisma se delijo zastoj. — Zastopniki in prekupci strojev se iščejo.

Dr. Alojzij Kraut,
odvetnik v Celovcu,
na benediktinskem trgu št. 4., I. nadstropje.
Uradne ure so od 1/2 9. do 12. ure zjutraj in od 3. do 6. ure popoldne.
Ob nedeljah je pisarna zaprta.

Doktorja pl. Trnkóczyja

mного preskušena zdravilna in redilna sredstva, preskušena že mnogo let, priporoča in razpošilja

lekarna Trnkóczyja v Ljubljani,

Kranjsko.

Najceneje se dobivajo v podpisani lekarni, če se naroča po pošti, odkoder se ta zdravila vsak dan na vse strani sveta z obratno pošto s poštnim povzetjem takoj pošiljajo, tudi celo samo jeden komad z natančnim navodilom o uporabi.

Za štedilne gospodinje, dojenčke, otroke, nerovne, okrevajoče, slabotne, malokrvne, bledične, za vsakega bolnika, sploh za vsakega se namesto brezmočne, razdražujoče kave in ruskega čaja doktorja pl. Trnkóczyja

Kakao sladni čaj priporoča kot tečno, krepilno, zdravo in

najceneje hranilno sredstvo. Zavojček (1/4 kile vsebine) 40 h, 14 zavojčkov samo 5 K.

Dalje se priporoča: Doktorja pl. Trnkóczyja

želodečne kapljice. Izborno sredstvo za želodec. Deluje pomirjujoče, krepilno, bolest utešujoče, tek vzbujajoče, čisti želodec in pospešuje prebavo. Steklenica 40 h, pol tucata 2 K.

Kroglice, odvajalne, želodec čistilne. Čistijo želodec, odvajajo blato, odpravljajo napenjanje in zabasanje želodca brez vseh bolečin, kakor se to čestokrat pripeti pri drugih kroglicah. Škatlja 42 h, šest škatljic 2 K 10 h. — Pocukrene kroglice. Škatlja 80 h, tri škatlje 2 K.

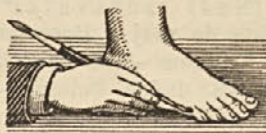
Prsni, pljučni in kašljav sok ali zeliščni sirup, prirejen z lahko raztvarljivim apnenim železom, utišuje kašelj, raztvarja sliz, lajša ból in kašelj, vzbuja tek in tvori kri. Steklenica 1 K 12 h, pol tucata 5 K.

Drgnilni ali udov cvet (protinski cvet, Gichtgeist) priporočljiv je kot bóli utešujoče, lajšajoče drgnenje v križu, rokah in nogah, kot novo poživljajoče drgnenje po dolgem hodu in težkem delu. Steklenica 1 K, šest steklenic 4 K 50 h.

Varst. znamka.

Tinktura za kurja očesa,

Varstvena znamka.

Ker je vedna skrb p. n. ekonomov, poljedelcev, živinorejcev itd. obrnjena na vzdrževanje zdrave in krepke živine, opozarjamo iste posebnó na doktorja pl. Trnkóczyja redilne pripravke za živino.

Doktorja pl. Trnkóczyja

živinski

redilni prašek za notranjo rabo pri kravah, volih in konjih. Že blizu 50 let z najboljšim uspehom uporabljevan, kedar krave nočejo žreti, in da se zboljšuje mleko. Zavojček z navodilom gledé uporabe 1 K, pet zavojčkov samo 4 K.

Varstvena znamka.

Praščičji

redilni in krmilni prašek. Varstveno in dietetično sredstvo za praščiče. Za notranjo rabo, služi za tvorbo mesa in tolsče. Zavojček 50 h, pet zavojčkov samo 2 K.

Varstvena znamka.

Glasom razglašamo visoke c. kr. deželne vlade z dné 18. julija 1899 smejo ta prašek tudi trgovci prodajati. Zahteva naj se pa pri istih samo pod imenom doktorja pl. Trnkóczyja praščičji prašek, pristen samo z gorenjo varstveno znamko.